

KNVB
**MVP
AWARD**

VOETBALREDE – MEREL VAN DONGEN

17/11/2025 MVP Award 2025

Alles stroomt en niets blijft. Het is een zacht fluisterende gedachte uit de Oud-Griekse wereld, voor het eerst bedacht door de filosoof Heraclitus, zo'n 500 jaar voor Christus. Ook vandaag nog raakt deze gedachte precies aan wat het betekent om mens te zijn. Heraclitus zag de werkelijkheid als een rivier: altijd bewegend, altijd nieuw, nooit helemaal hetzelfde. Je kunt er twee keer instappen, maar het water dat je voeten raakt is telkens anders. Zo is het ook met het leven. Geen dag, geen land en ook geen voetbalbond blijft ooit volledig hetzelfde. Stel je voor dat je op een herfstige ochtend langs een beek wandelt. Gisteren lag er een blad op een steen in het midden van de stroom, maar vandaag is het verdwenen. Het water heeft het meegenomen, draagt het naar een nieuwe plek. Het water stroomt, de steen, de beek, en het pad blijven herkenbaar en toch is de rivier telkens anders. Er schijnt ander licht op, er waait een andere wind overheen, en de stenen zijn veranderd door de kracht van het water, gevormd door de tijd. De verandering is soms zo subtiel dat je haar haast niet ziet, en toch is ze onafgebroken aanwezig tot je ineens achteromkijkt en beseft dat heel veel anders is. Je hoeft de elftalfoto's van 1974 en vandaag maar naast elkaar te leggen om deze metafoor tot leven te zien komen. En kijk ons hele land eens trots zijn op dit elftal.

Alles stroomt en niets blijft. Vandaag de dag is het mijn vaders lijfspreuk. Daar kwam ik achter toen ik met hem belde vorige week om deze rede voor te bereiden. Hij houdt zich al lange tijd bezig met innovatie en is mijn grote inspiratiebron en een geweldige brainstormpartner. Ineens zei hij het; alles stroomt en niets blijft, en ik wist, dit is het! Voor deze rede kwamen we al snel tot de conclusie dat zo'n klein zinnetje zoveel raakvlakken heeft met wat diversiteit en inclusie betekenen. We hadden het over hoe de voetbalwereld diverser is geworden, mooier is geworden de afgelopen jaren door mensen zoals u hier in de zaal. Er zijn meer vrouwen en er is eindelijk echt aandacht voor het probleem dat racisme heet, al is er nog steeds veel werk aan de winkel. Er is een Pact van Praag en er zijn projecten als WOMEN Inc, het project van Ed Goverde en de Challenge Master van de Ajax Foundation als bewijs dat wij invloed hebben op waar we naartoe stromen, hoe we veranderen als voetballand. Vaak worden dit soort initiatieven gehangen onder het kopje "Maatschappelijk project" en dat is het ook.

"Willen we met dit kleine kikkerlandje ooit wereldkampioen worden, dan hebben we daar echt iedere Nederlander voor nodig, ongeacht waar je vandaan komt, waar je in gelooft, of van wie je houdt."

Maar toch is er iets in mij dat die toebehoring te kort vindt schieten. Want diverser worden is niet alleen en enkel een maatschappelijk project. Het is pure noodzaak als we miljoenen willen blijven verdienen met de

sport. Het is een *must* als we de grootste sport van Nederland willen blijven. En willen we met dit kleine kikkerlandje ooit wereldkampioen worden, dan hebben we daar echt iedere Nederlander voor nodig, ongeacht waar je vandaan komt, waar je in gelooft, of van wie je houdt. Michael van Praag begreep dat als geen ander. Want hoe meer verschillende soorten ogen er kijken naar een probleem, hoe creatiever de oplossing wordt. Hoe innovatiever de KNVB wordt, hoe meer dat zal door druppelen naar clubs zo groot als Ajax of Feyenoord, door sijpelend tot in de kleinste clubs in de uithoeken van Nederland. Hoe meer verschillende soorten mensen zich bekommeren om een sport waar werkelijk alle soorten mensen van houden, hoe meer ook eenieder zich gehoord, gezien en gewaardeerd zal voelen. En hoe meer mensen zich thuisvoelen op de voetbalvelden, hoe groter de rivier aan voetbaltalenten zal zijn, talenten die potentieel allemaal beste van Nederland en dus de wereld kunnen worden.

“Diversiteit en inclusie is accepteren dat alles stroomt en niets blijft en we, om te groeien, moeten durven loslaten van alles wat vast roest in die rivier. Dat het goed is dat er dingen veranderen.”

Diversiteit en inclusie is accepteren dat alles stroomt en niets blijft en we, om te groeien, moeten durven loslaten van alles wat vast roest in die rivier. Dat het goed is dat er dingen veranderen. Voor Michael van Praag was het dan ook geen afvinken van een “moetje” omdat dat nu eenmaal hoort in de nieuwe wereld waarin we leven. Nee, het Pact van Praag ademt het idee dat verandering inherent is aan ons bestaan en dat wie dat accepteert, verandering ineens zal gaan zien als een enorme kans om alle het voetbaltalent wat Nederland heeft samen te brengen. We zijn nou eenmaal goed in bouwen. Dijken als Virgil en bruggen als Esmee. We kunnen er Wereldkampioen mee worden.

Neem bijvoorbeeld het vrouwenvoetbal. Het is bij uitstek het voorbeeld van dat alles stroomt en niets blijft. Niet lang geleden, in 1971 om precies te zijn werd het verbod op voetbal voor vrouwen pas opgeheven. Dat is niet lang geleden, zelfs ver na de geboorte van Michael van Praag (sorry Michael als dit je nu heel oud laat voelen!) en al helemaal ver lang na de geboorte van filosoof Heraclitus. Met name mannen en artsen vonden het tot die tijd te schadelijk voor het vrouwelijk lijf. Ze achtten het vrouwelijk lichaam te zwak en conditioneel niet in staat de sport te beoefenen, maar daar kwam in 1971 gelukkig dus een einde aan. Nu wordt het ene na het andere record verbroken en plukte ik zelf de vruchten van het feit dat alles stroomt en niets blijft.

“Nu wordt het ene na het andere record verbroken en plukte ik zelf de vruchten van het feit dat alles stroomt en niets blijft.”

Toen ik namelijk begon met voetballen op 5-jarige leeftijd op alle pleintjes en veldjes in Amsterdam West was voetbal nog echt iets voor jongens. Er werd vaak eerst lacherig gedaan als ik mee wilde doen met een groep voetballende jongens maar na een paar panna's en AKA 3000s werd ik al gauw als eerste gekozen. Ik trainde en trainde zoveel als ik kon en stuurde op 10-jarige leeftijd een brief naar Ajax of ik alsjeblieft ook op de open dagen mee mocht doen om zo bij Ajax te spelen. Het antwoord kwam al snel, ik was een meisje en meisjes konden niet voetballen bij Ajax. Ik snapte er niets van, wat kon ik er nou aan doen dat ik geboren was als

meisje? Vandaag de dag is het 2025 en de wereld ziet er anders uit. Het duurde nog een tijd, tot ik 19 jaar was om precies te zijn, toen ik ergens op een dag het verlossende belletje kreeg. Ajax ging beginnen met vrouwenvoetbal. Niet lang daarna tekende ik er mijn eerste profcontract en werden we kampioen van Nederland. Daarna was ik los. Ik speelde nog voor Real Betis in Sevilla, bij Atletico Madrid waar ik de Copa de La Reina won. En uiteindelijk mijn laatste jaren speelde ik in Mexico, voor Club de Futbol Monterrey waar ik tweemaal kampioen werd in stadions met 55.000 uitzinnige Mexicaanse fans. Met Oranje speelde ik WK's, EK's en Olympische Spelen en bereikten we in 2019 de WK finale, die we, net niet wisten te winnen. Ik denk uit solidariteit naar ons mannen elftal ;). Het vrouwenvoetbal is voetbal geworden, niet weg te denken uit onze maatschappij en niet weg te denken bij de NOS of ESPN of in de stadions. Niet alleen als maatschappelijk project maar als keihard businessmodel waar in de aankomende jaren miljoenen mee verdiend gaan worden voor eenieder die durft te investeren.

En dan richt ik mij graag tot jullie, iedereen hier in de zaal. De rivier stroomt door en het is aan ons de taak die in de goede richting te laten stromen. Dat gaat niet zomaar, er is werk aan de winkel. Wij hebben touwtjes in handen die ons voetballandschap diverser en inclusiever kunnen maken. Daar zullen we geld en tijd voor moeten vrijmaken en beslissingen voor moeten nemen die het water anders zal laten stromen. Dat kan bij vlagen spannend zijn, nieuw voelen en wellicht zelfs controversieel zijn of kritiek opleveren. Het was voor de KNVB in 1971 doodeng om het verbod voor vrouwenvoetbal op te heffen, en kijk waar we nu zijn. Het was voor de Brooklyn Dodgers doodeng om de eerste zwarte honkballer Jackie Robinson een kans te geven. Net als dat het voor bijvoorbeeld Ruud Gullit, Georginio Wijnaldum en Mendes Moreira eng was om het probleem racisme in Nederland aan te kaarten, maar zij zijn de rotsen die de rivier anders heeft doen laten stromen. Als in de toekomst zo'n besluit bij u in de handen ligt, en het eng voelt, of als je twijfelt, weet dan dat dat is hoe het voelt om los te laten van wat vast roest. Dat je mee stroomt met een ontembare rivier en waarvan jij de rots kunt zijn die de koers van de rivier bepaalt. In dat eenvoudige beeld van die altijd stromende rivier schuilt namelijk een troostende wijsheid: wie begrijpt dat alles stroomt, laat los wat vast wil roesten en beweegt mee met wat komt.

“Wij hebben touwtjes in handen die ons voetballandschap diverser en inclusiever kunnen maken. Daar zullen we geld en tijd voor moeten vrijmaken en beslissingen voor moeten nemen die het water anders zal laten stromen.”

Zo wordt verandering niet langer iets om bang voor te zijn, maar een zachte fijne metgezel die je meeneemt naar nieuwe oevers. Een oever waar we ooit samen zullen vieren dat we wereldkampioen zijn geworden. Wie weet al in 2026 op het WK in Mexico, Amerika en Canada waarvoor we ons vanavond hier in de Johan Cruyff Arena zullen plaatsen. En daarna in 2027 weer, maar dan met de vrouwen. Hun WK zal dan plaatsvinden in Brazilië. De rivier, stroomt stilletjes naar de toekomst toe, altijd bewegend, altijd nieuw, nooit hetzelfde. We kunnen er twee keer instappen, maar het water dat onze voeten raakt zal telkens anders aanvoelen. Het enige wat zeker is, is dat ie stroomt. Want stromen zal 'ie. En dan, op een dag staan we met de wereldbeker in Oranje handen, en zal niets, maar dan ook niets ooit nog hetzelfde zijn.